

Arrest

nr. 219 444 van 4 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 25 april 2017 toe op het Belgische grondgebied en diende op 3 mei 2017 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 6 juli 2017 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.3. Op 2 februari 2018 werd het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.4. De commissaris-generaal trof op 8 augustus 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 9 augustus 2018 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u van uw geboorte tot 3 februari 2014 in de wijk Kadhimiya verbleef. Wegens het sektarische geweld verbleef u in 2007 gedurende drie maanden in Syrië. Op 3 februari 2014 reisde u met de bus van Bagdad naar Erbil, Noord-Irak, waar u de laatste twee dagen vóór uw vertrek uit Irak verbleef. U heeft tot het vijfde jaar van de lagere school gestudeerd en ging nadien als timmerman aan de slag in de fabriek van uw vader. U bleef daar werken tot ongeveer één week vóór uw vertrek uit Irak.

Reeds vanaf jonge leeftijd voelde u zich aangetrokken tot jongens en mannen. In 2012, nadat u voor het eerst seks had met een man, kwam u vervolgens tot het volle besef dat u homoseksueel bent. In juli 2013 begon u een relatie met N.(...) A.(...) T.(...), de zoon van een vriend van uw vader. In augustus 2013 had u in de fabriek van uw vader, waar u zelf ook werkte, seks met N.(...), toen uw broer S.(...) plots ook binnenkwam en hij jullie betrapte. Op dat moment had uw broer u direct in het aangezicht gespuugd en begon hij te zeggen dat u hem te schande had gemaakt en dat hij hoopte dat God u zou verbranden. Hij vroeg u om de relatie met N.(...) stop te zetten en had u meegenomen naar de moskee, waar hij hoopte dat de 'sheikh' het probleem zou oplossen en u op het rechte pad zou zetten. De sheikh begon het verhaal echter aan anderen door te vertellen, waardoor iedereen uw homoseksualiteit te weten kwam. De mensen kregen een hekel aan u, gingen u op straat uitschelden, uitspugen en met stenen bekogelen. U besepte dat u als homoseksueel niet langer in Irak kon leven, waardoor u uiteindelijk besloot Irak te verlaten. Op 3 februari 2014 verliet u Bagdad en reisde u met de bus naar Erbil, Iraaks-Koerdistan. Na twee dagen verliet u Erbil en reisde u met het vliegtuig naar Turkije. Via uw moeder vernam u na uw vertrek uit Irak dat uw stam u op 14 mei 2014 verstoten en vogelvrij verklaard had omdat u de stam schade en schande had (toe)gebracht. Op 14 juni 2014 was de familie van N.(...) bovendien naar u op zoek gekomen, maar omdat u op dat moment al vertrokken was en uw broer S.(...) de relatie tussen u en N.(...) openbaar had gemaakt, besloten ze op die dag uw broer te vermoorden.

U verbleef ongeveer een jaar en zeven maanden in Turkije. In Turkije kwam N.(...) u vervoegen. In Turkije diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Verenigde Naties, maar alvorens een beslissing te krijgen verliet u Turkije en reisde u naar Griekenland. Vervolgens reisde u via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Zweden verder naar Finland, waar u in juli 2015 aankwam. In Finland had u tot tweemaal toe een verzoek om internationale bescherming ingediend, maar uw verzoek werd telkens afgewezen. Uit schrik voor de vele Arabieren en Irakezen in Finland had u in het kader van uw verzoek niets gezegd over uw homoseksualiteit, maar enkel iets verzonnen. In 2017 verliet u Finland en reisde u verder naar België, waar u uiteindelijk op 3 mei 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw Iraaks paspoort, kopie identiteitskaart, kopie nationaliteitsbewijs, kopie woonstkaart vader, kopie rantsoenkaart, kopie van een attest van een psycholoog, attesten van ASBL Tournai Refuge en Rainbow House, kopie van een document betreffende de verstoting door uw stam en een kopie van de overlijdensakte van uw broer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken - DVZ) blijkt immers dat u een mannelijke tolk en 'protection officer' wenste tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS, en vond uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plaats met een mannelijke 'protection officer' én tolk.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hiernaast dient er na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ook te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een

reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming beweert u dat u homoseksueel bent en u omwille van uw homoseksualiteit in Irak problemen heeft gekend. Het CGVS dient echter te concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden seksuele geaardheid op basis van onderstaande vaststellingen.

Vooreerst dient de aandacht gevestigd te worden op uw verzoek om internationale bescherming in Finland van 24 juni 2015. Zo is het immers hoogst opmerkelijk dat u aangeeft in Finland niets over uw homoseksualiteit vermeld te hebben en er een verhaal te hebben verzonnen (CGVS, p. 11). Uw bewering wordt bovendien bevestigd door de informatie die het Finse Migratieagentschap aan het CGVS bezorgd heeft en waaruit blijkt dat u in Finland verklaarde Irak ontvlucht te zijn omdat u in Bagdad door 'Jaysh Al-Mehdi' bedreigd werd omdat u een soennitische moslim bent (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Er kan echter verwacht worden dat, indien u op basis van gebeurtenissen in Irak daadwerkelijk een vrees voor vervolging heeft in uw land van herkomst, u zich zowel in Finland als in België op dezelfde asielmotieven zou baseren. Dat u in Finland uw homoseksualiteit volledig onvermeld liet en een asielrelaas aanhaalde dat volledig verschilt van hetgeen u in het kader van uw huidig verzoek aanhaalt, tast bijgevolg op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw voorgehouden seksuele geaardheid en asielrelaas aan. Gevraagd waarom u in Finland uw homoseksualiteit volledig onvermeld liet in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, geeft u aan dat u bang was omdat er veel Arabieren en Irakezen waren in de ruimte waar u verbleef. Deze uitleg kan echter allesbehalve overtuigen, u beweert immers evenzeer dat u in Finland veel seksuele gemeenschap had met uw oude vriend, nota bene zelf een Irakees, en met iemand anders (CGVS, p. 11). Dat u het wel zou aandurven om in Finland homoseksuele relaties aan te gaan, maar u tegelijkertijd schrik zou hebben om de Finse asielinstantie, waarin u toch vertrouwen blijkt te hebben daar u bij hen om internationale bescherming verzocht, over uw homoseksualiteit te vertellen is te gek voor woorden en verre van geloofwaardig.

Daarenboven is het ook hoogst bevreemdend dat u omwille van uw homoseksualiteit, en de problemen die u hierdoor gekend zou hebben, besloot Irak te verlaten en naar Finland te vluchten, maar dat u op het moment van uw vlucht naar Finland niets af wist over de situatie van homoseksuelen in Finland. U zou op voorhand geen informatie opgezocht hebben over homoseksualiteit in Finland en zou pas na uw aankomst in Finland hiervan op de hoogte geraakt zijn (CGVS, p. 12). Indien u daadwerkelijk homoseksueel zou zijn en omwille van uw homoseksualiteit reeds problemen gekend zou hebben in Irak kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u zou vluchten naar een land waarvan u weet dat homoseksualiteit er aanvaard wordt en waar u niet opnieuw problemen zou kennen omwille van uw homoseksualiteit. Dat u in dat opzicht naar Finland besloot te vluchten zonder u te vergewissen van de algemene situatie van homoseksuelen en homoseksualiteit in Finland is onbegrijpelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden seksuele geaardheid.

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid aan te tonen, mag het CGVS wel van een verzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een verzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn seksuele geaardheid een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten. Echter, in uw geval blijken uw verklaringen met betrekking tot uw bewustwording van uw geaardheid en de gevolgen van uw geaardheid op uw gevoelsleven ongeloofwaardig.

Zo is het opvallend dat u betreffende de bewustwording van uw eigen geaardheid slechts zeer beperkte en weinig doorleefde verklaringen kan afleggen. Zo verklaart u in eerste instantie enkel dat u in 2012 tot het besef was gekomen dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, u tijdens uw jeugdperiode andere jongens zat aan te raken, te kussen en u het gevoel kreeg dat u met mannen naar bed wou gaan. Ook bij het beschrijven van het gevoel dat u had bij uw gevoelens voor mannen of vrouwen blijft u vaag en stelt u enkel dat u meer het gevoel had voor mannen dan voor vrouwen (CGVS, p. 13). Wanneer hier dieper op ingegaan wordt brengt u uw bewustwording telkens terug naar eerder fysieke aangelegenheden. Zo geeft u aan dat u in 2012 besepte dat u mannen verkoos doordat u toen voor het eerst seks had met een andere man, u dit leuk vond en dit u het gevoel af alsof u in de hemel vloog. Wanneer u bovendien gevraagd werd naar wat u dacht op het moment dat u voor het eerst het gevoel had dat u een relatie wou met een man of u een man wou kussen, antwoordt u laconiek "Ik ging naar de badkamer om te masturberen. Ik kreeg een beeld in mijn hoofd dat ik graag met hem naar bed wou gaan" (CGVS, p. 13). Na verwoede pogingen meer te weten te komen over de ontdekking en het besef van uw geaardheid, kwam u steeds terug op het feit dat u meer een neiging had tot jongens en u zich gelukkiger voelt met mannen maar kon u geen enkel diepgaander antwoord bieden (CGVS, p. 13-14). Er kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat u op een meer doorleefde manier zou kunnen vertellen

over het moment waarop u zelf beseftte homoseksueel te zijn en over hoe u tot dit besef gekomen bent indien uw verklaringen dienaangaande de waarheid bevatten. Dat u bovendien met uw gevoelens diende om te gaan in een homofob land als Irak, maakt het des te onwaarschijnlijk dat u slechts dermate oppervlakkig over uw bewustwording kan praten.

Hiernaast zijn uw verklaringen over uw eerste homoseksuele ervaringen ook hoogst eigenaardig. Zo beweert u immers dat uw eerste homoseksuele ervaringen met een persoon genaamd Ali waren en u enkel een seksuele relatie met hem had. Wanneer u echter gevraagd wordt hoe u wist dat Ali ook homoseksueel was, geeft u enkel het volgende antwoord: "Dat voel je meteen via de blikken. Ook ging hij mijn geslachtsdelen aanraken en ik ook van hem". Als u gevraagd wordt dit te verduidelijken verklaart u ook nog dat u hem begon aan te raken en te kussen, waaruit u meteen kon afleiden dat hij homo was (CGVS, p. 15). Het komt echter geheel onaannemelijk over dat jullie niet voorzichter gehandeld zouden hebben maar dat u Ali zijn homoseksualiteit pas te weten kwam nadat jullie elkaar begonnen te kussen en elkaars geslachtsdelen aan te raken. Daarenboven beweert u dat Ali de eerste persoon was met wie u seksuele gemeenschap had en jullie seks met elkaar hadden in de openbare boerderij van de overheid in Kadhimiya (CGVS, p. 15). Uw onbezonnen gedrag is weinig waarschijnlijk binnen de Iraakse context en komt niet overeen met het gedrag van een persoon die voor zijn leven vreest wegens zijn seksuele geaardheid. Dat u deze risico's genomen zou hebben omdat u op dat moment geen controle had om u tegen te houden is weinig geloofwaardig, gelet op de risico's die hieraan verbonden waren (CGVS, p. 15).

Eveneens zijn uw verklaringen over 'hoe' en 'waar' u in Irak met uw vriend N.(...) afsprak hoogst eigenaardig. Enerzijds beweert u immers dat u altijd stiekem met hem moest afspreken als jullie seks wilden hebben, terwijl u anderzijds ook aangeeft dat jullie seks hadden in de fabriek van uw vader en het daar moeilijk was om daar maatregelen te nemen om niet betrapt te worden (CGVS, p. 17). Eén en ander valt niet met elkaar te rijmen. Aangezien u wist dat uw familie streng religieus was, zij gekant waren tegen homoseksualiteit en zij u omwille van uw homoseksualiteit zelfs zouden willen vermoorden (CGVS, p. 5-6 en 16), is het hoogst opmerkelijk dat u met N.(...) seks zou hebben in de fabriek van uw vader en bereid was een bijzonder groot risico te nemen en zodoende betrapt te worden door uw familie. Uw gebrek aan discretie en voorzichtigheid, alsook het gemak waarmee u een homoseksuele relatie lijkt te hebben beleefd in een moslimmaatschappij die sterk gekant is tegen homoseksualiteit lijken weinig waarschijnlijk en doen sterk twifelen aan zowel uw relatie met Ali als aan uw voorgehouden homoseksualiteit.

Voorts is uw kennis over de situatie van homoseksuelen in Irak ook allesbehalve toereikend. Vooreerst blijkt u niet afdoende op de hoogte te zijn van de Iraakse wetgeving rond homoseksualiteit. Zo beweert u dat homoseksualiteit 'an sich' niet strafbaar is in Irak, maar de homoseksuele persoon in kwestie wel bestraft zal worden door zijn familie en stam (CGVS, p. 19). Hoewel homoseksuele handelingen met wederzijdse instemming op zich inderdaad niet expliciet strafbaar zijn volgens het Iraakse strafrecht, zijn er wel verschillende andere bepalingen in het Iraakse strafwetboek opgenomen die bepaalde handelingen verbonden aan homoseksualiteit strafbaar maken (zie Landeninformatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Dat u hier niet van op de hoogte blijkt te zijn is volstrekt onbegrijpelijk. Ook wanneer u gevraagd wordt naar eventuele ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Irak kunnen uw antwoorden niet overtuigen. Hoewel u wel aangeeft dat dergelijke plaatsen bestonden en men in het geheim daar naar toe ging, slaagt u er niet in om dergelijke plaatsen in concreto op te noemen (CGVS, p. 19). Het CGVS dient bijgevolg te concluderen dat uw gebrekkige verklaringen en kennis over de situatie van homoseksuelen in Irak de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden seksuele geaardheid verder ondermijnen.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient het CGVS te concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden seksuele geaardheid. Daar er geen geloof gehecht kan worden aan uw seksuele geaardheid kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u hierdoor zou kennen met uw vader. Evenmin is het geloofwaardig dat u omwille van uw homoseksualiteit door uw familie of andere personen in Irak vervolgd of geïsoleerd zou worden.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw verklaringen. Zo dient er immers opgemerkt te worden dat er een discrepantie valt op te merken tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken - DVZ) en de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS dat u een relatie had met N.(...), uw broer jullie na vijf à zes maanden betrapt had, hij u na zes maanden met de dood begon te bedreigen en hij het een week voor uw vertrek uit Irak op 3 februari 2014 tegen uw vader verteld had (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u echter dat u vanaf juli 2013 een relatie had met N.(...) en uw broer jullie in augustus 2013 betrapt had, hetgeen zou betekenen dat uw broer jullie na één maand betrapte en niet na vijf à zes maanden zoals u eerder verklaarde (CGVS, p. 16 en 20). Voorts beweerde u op het CGVS ook dat uw broer het na drie maanden tegen uw vader had gezegd (CGVS, p. 21), hetgeen

neerkomt op enkele maanden voor uw vertrek uit Irak. Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In dit verband dient er bovendien gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die het Arabisch machtig is en u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u ter goedkeuring werden voorgelezen.

Tot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u voorgelegde documenten. Wat betreft het document van de verstoting door uw stam en de overlijdensakte van uw broer dient te worden opgemerkt dat het hier enkel kopieën, én geen originele stukken, betreft waardoor de authenticiteit en herkomst hiervan niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en draagt aldus geen bewijswaarde. Hierbij dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde van dergelijke documenten is dus zeer gering. De door u voorgelegde attesten van de 'ASBL Tournai Refuge' en het 'Rainbow House' tonen hoogstens aan dat u daar verklaart hebt homoseksueel bent. Dit doet verder geen uitspraak over de oprechtheid van uw verklaringen ter zake. Hierbij dient opgemerkt te worden dat documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van plausible en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw homoseksualiteit volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw identiteit, herkomst en nationaliteit aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrwan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde

militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming

te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Na een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht stelt verzoeker dat de verwerende partij geen geloof hecht aan zijn seksuele geaardheid omdat hij hierover bij de Finse asielinstanties niet had gesproken. Verzoeker wijst erop dat hij toen nog maar pas in Europa was en dat er in Finland een grote Iraakse gemeenschap was waardoor hij schrik had dat zijn landgenoten zijn geaardheid zouden ontdekken.

Naar aanleiding van het gebrek aan doorleefdheid en overtuiging van zijn bewustwordingsproces meent verzoeker dat begrip moet worden opgebracht voor zijn moeilijke situatie aangezien hij is opgegroeid in een samenleving waar homoseksualiteit als iets “vuils” werd aanzien en waar hij zijn geaardheid nooit kon uiten in het openbaar, laat staan hierover praten. Volgens verzoeker mag de verwerende partij niet van hem verwachten dat hij hierover ‘open en bloot’ zou vertellen. Tevens verwijst verzoeker naar passages uit het gehoorverslag waaruit blijkt dat zijn broer omwille van verzoekers geaardheid werd vermoord en verzoeker zelf om die reden uit de stam werd verstoten en vogelvrij verklaard. Op basis van zijn eerdere verklaringen tijdens het gehoor stelt verzoeker dat hij zo goed mogelijk zijn ontdekkingsreis heeft beschreven. Hij beschrijft dat hij altijd erg bang is geweest om zijn seksuele geaardheid te uiten, maar dat hij uiteindelijk zijn gevoelens niet kon ontkennen. Verzoeker stelt dat hij niet begrijpt waarom de verwerende partij twijfelt aan zijn geaardheid.

Ingevolge de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker niet goed op de hoogte is van de wetten inzake homoseksualiteit in Irak, stelt verzoeker dat dit niet ernstig is omdat hij de wetten er niet op hoefde na te lezen om te weten dat hij vermoord zou worden indien hij zou uitkomen voor zijn geaardheid.

Homoseksuelen, zo stelt verzoeker op basis van een persartikel uit 'NRC' van 2012 dat hij citeert, worden in Irak vermoord. Vervolgens verwijst verzoeker naar zijn lidmaatschap bij het *Rainbow House* die bevestigen dat verzoeker wel degelijk homoseksueel is, waarvan hij een stuk als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt. Tevens voegt verzoeker aan zijn verzoekschrift een getuigenis toe van dhr. G. C., die zijn seksuele geaardheid bevestigt.

Verzoeker besluit door te stellen dat de bestreden beslissing blijk geeft van onzorgvuldigheid en een motiveringsgebrek omdat hij wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas heeft.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker citeert de beoordeling van de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Bagdad en stelt dat daarin wordt erkend dat de situatie nog steeds erg gevaarlijk is en er maandelijks doden en gewonden vallen. Vervolgens haalt verzoeker een UNHCR-richtlijn van 2014 aan over mensen die Syrië ontvluchten waarbij niet werd vereist dat zij het bewijs leveren dat zij individueel werden geïdendeerd om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Nog op basis van informatie van het UNHCR oppert verzoeker dat het gegeven dat er een gewapend conflict heerst met een impact op de ganse gemeenschap het individueel risico eerder verhoogt dan verzwakt. Ook wanneer vele gewone burgers het slachtoffer zijn van bombardementen, zelfmoordaanslagen kunnen deze vormen van geweld ingezet worden tegen burgers met een specifiek etnisch of politiek profiel en daarom in verband worden gebracht met het Vluchtelingenverdrag. Er is dus grondig onderzoek vereist om na te gaan of het wijdverbreide geweld al of niet doelgericht is. Verzoeker verwijst ook naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin wordt gesteld dat de ongeloofwaardigheid van het relaas niet mag beletten de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade te onderzoeken, specifiek in het licht van de volatiele situatie in Bagdad.

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal de richtlijnen van het UNHCR naast zich neerlegt omdat daarin wordt gesteld dat personen afkomstig uit Irak minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. In dit verband verwijst verzoeker naar de persartikels over een zelfmoordaanslagen en een ontploffing van een wapendepot die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, waaruit volgens hem blijkt dat de situatie in Irak/Bagdad ook anno 2018 uit de hand loopt en er nog steeds burgerdoden vallen en dat de situatie in heel Irak bijzonder onveilig is. Hij besluit dat hij wel degelijk in aanmerking dient te komen voor subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een artikel toe uit *Wikipedia* betreffende de aanslagen in Bagdad van 2018, persartikels van 'HLN' van 24 mei en 7 juni 2018 betreffende aanslagen, een schrijven van het *Rainbow House* van 20 juni 2018 en een getuigenis van G. C. van 19 juni 2018 (Verzoekschrift, bijlagen 2-7).

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met bijkomende stukken: een getuigenis van G. C. van 24 november 2018, een getuigenis van M. A. K., een getuigenis van A. K. H. A.-N, een brief van 12 december 2018 van het *Rainbow House* en een schrijven van I. E. H. (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 1-5).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op de wens van verzoeker om bij het persoonlijk onderhoud gehoord te worden door een mannelijke *protection officer* en een mannelijke tolk.

De commissaris-generaal stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden homoseksuele geaardheid van verzoeker. In de bestreden beslissing wordt aangestipt dat verzoeker niets over deze geaardheid had vermeld in de asielprocedure die hij in 2015 in Finland had doorlopen en blijkbaar niet op de hoogte was van de algemene situatie van homoseksuelen in Finland.

Vervolgens is de commissaris-generaal van oordeel dat de verklaringen van verzoeker over de bewustwording van zijn geaardheid en de gevolgen ervan op zijn gevoelsleven weinig geloofwaardig zijn. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoeker zijn bewustwording telkens terugbrengt tot eerder fysieke aangelegenheden. In de beslissing wordt ook gemeld dat het onaannemelijk is dat verzoeker zijn eerste homoseksuele contacten had met A., zonder te weten of die ook homoseksueel was, door meteen te beginnen kussen en elkaars geslachtsdelen aan te raken, hetgeen gezien de risico's in de Iraakse context weinig aannemelijk is. Ook de beschrijving van verzoeker van de plaats waar hij met zijn vriend N. afsprak om seks te hebben, met name in de fabriek van zijn vader, getuigt van weinig discretie en voorzichtigheid.

In de beslissing wordt ook gewezen op de ontoereikende kennis van verzoeker betreffende de situatie van homoseksuelen in Irak. Zowel betreffende de vigerende wetgeving als betreffende de ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Irak, bleek de kennis van verzoeker volgens de commissaris-generaal ondermaats.

De commissaris-generaal wijst ook op tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker, met name betreffende het moment waarop hij een relatie begon met N. en door zijn broer werd betrapd.

Naar aanleiding van de neergelegde documenten betreffende de verstoting door de stam wordt door de commissaris-generaal opgemerkt dat het om kopieën gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Er wordt in de beslissing gewezen op de landeninformatie waaruit blijkt dat documenten uit Irak slechts een geringe bewijswaarde hebben. Ook de bewijswaarde van de attesten van de vzw *Tournai Réfuge* en van het *Rainbow House* kunnen de geloofwaardigheid van de verklaringen volgens de commissaris-generaal niet herstellen, waardoor verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt door de commissaris-generaal op basis van de beschikbare landeninformatie geoordeeld dat er in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld aldaar dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. In de beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden heeft aangetoond die zouden wijzen op een verhoogd risico in het kader van het in Bagdad aanwezige geweld.

2.5.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.5.3. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

2.5.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke

bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.5.5. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk als juridische grondslag vermeld. Dit wetsartikel schrijft voor dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 juni 2015 een asielaanvraag indiende in Finland (AD, stuk 20, Inventaris + documenten DVZ, Hit Eurodac, 3 mei 2017). Naar aanleiding van zijn asielaanvraag in België van 3 mei 2017 maakte verzoeker in het kader van het zogeheten Dublin-interview geen melding van zijn geaardheid. Pas bij het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 februari 2018 verklaarde verzoeker voor het eerst dat hij zijn land had verlaten uit vrees voor zijn familie omwille van zijn homoseksuele geaardheid (AD, stuk 19, Vragenlijst CGVS, 2 februari 2018, vragen 4 en 5). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf verzoeker te kennen dat hij in Finland niets over zijn geaardheid had verteld en zomaar iets had verzonnen (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 26 juni 2018, p. 11).

2.5.7. In zijn middel tracht verzoeker een rechtvaardiging aan te brengen voor zijn verzuim om zijn seksuele geaardheid als asielmotief aan te brengen in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat hij in Finland had ingediend. Verzoekers bewering, dat hij nog maar pas in Europa was, kan in elk geval niet worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker zijn land van herkomst reeds begin 2014 had verlaten (AD, stuk 20, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 29 mei 2017, reisroute; AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11) en zijn verzoek om internationale bescherming op 24 juni 2015 in Finland indiende nadat hij reeds geruime tijd op doorreis was in Europa.

2.5.8. De stelling van verzoeker dat hij uit angst voor de afkeuring van de Iraakse gemeenschap in Finland zijn geaardheid niet zou hebben aangehaald bij zijn asielaanvraag, blijkt niet overeen te stemmen met zijn gedragingen in Finland aangezien hij naar eigen zeggen *“(i)n Finland (...) ook veel seksuele gemeenschap (heb) gehad met mijn oude vriend en met iemand anders”* (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 26 juni 2018, p. 11). Indien verzoeker werkelijk bezorgd was dat zijn geaardheid zou worden ontdekt en daarom het stilzwijgen had bewaard over zijn geaardheid tegenover de *protection officer* die zijn asielaanvraag behandelde, mag worden verwacht dat hij, indien hij werkelijk *“in dezelfde ruimte (verbleef) met veel Irakezen”* (*Ibid.*), ook zijn gedrag zou hebben aangepast. Aangezien verzoeker blijkbaar ook in Finland seksuele betrekkingen onderhield met mannen, kan redelijkerwijs worden verwacht, indien dit gegeven problemen zou opleveren bij een eventuele terugkeer naar Irak, dat hij dit element in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Finland zeker zou vermelden.

2.5.9. In zijn middel betoogt verzoeker dat er begrip moet worden opgebracht voor het gebrek aan doorleefdheid van zijn verklaringen betreffende zijn geaardheid omwille van de samenleving waarin hij is opgegroeid.

2.5.10. De Raad benadrukt dat er een onderscheid moeten worden gemaakt tussen seksuele praktijken, seksuele gerichtheid en seksuele identiteit. Aangezien een seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met de seksuele identiteit, vormt het onderhouden van seksuele contacten met mannen nog geen bewijs van een homoseksuele geaardheid. Om de waarachtigheid van de voorgehouden seksuele gerichtheid te achterhalen, dient eraan te worden herinnerd dat de verwerende partij niet vermag enig medisch onderzoek of een medische test, waaronder ook psychologisch onderzoek valt, te gebruiken (HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C-148/13 tot en met 150/13). Bijgevolg moeten worden gepeild naar verzoekers eigen ervaringen en persoonlijke beleving met betrekking tot zijn seksuele gerichtheid, de betekenis van deze gerichtheid voor hemzelf en zijn omgeving, de situatie voor personen met die gerichtheid in het land van herkomst van de vreemdeling en de wijze waarop verzoekers ervaringen, ook volgens zijn vluchtrelaas, in dit algemene beeld passen.

2.5.11. De Raad leidt uit de door de verwerende partij ter beschikking gestelde landeninformatie af dat homoseksualiteit in de gehele Iraakse samenleving onacceptabel is en als onverenigbaar wordt beschouwd met de cultuur en de religie van het land, waardoor het niet mogelijk is om in Irak openlijk een homoseksuele relatie aan te gaan (AD, stuk x, Landeninformatie, Thematisch ambtsbericht over de situatie van lesbiennes, homoseksuelen, biseksuelen en transgenders (LHBT's) in Irak, juni 2012, p. 4). Uit het internetartikel van 'NRC', dat verzoeker in zijn middel citeert, blijkt dat er in Irak een klimaat van rabiate homohaat bestaat, hetgeen niet wordt betwist.

2.5.12. Verzoeker stelde tijdens zijn gehoor dat hij tot het besef kwam dat hij zich aangetrokken voelde tot mannen omdat hij in 2012 een eerste seksuele ervaring had met een zekere A., waarbij hij het gevoel had dat hij met hem naar bed wilde gaan (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 26 juni 2018, p. 14). Verzoeker zou apart bij hem zijn gaan zitten en ze zouden elkaar zijn beginnen knijpen en kussen, waarna A. het initiatief nam om zijn geslachtsdelen aan te raken, en hij in een openbare boerderij met hem seks had (*Ibid.*, p. 13-15). Ook gedurende zijn relatie met N. zou verzoeker seksuele betrekkingen hebben gehad, onder andere in de fabriek van zijn vader waar het moeilijk was om voorzorgsmaatregelen te nemen (*Ibid.*, p. 17). Verzoeker beschrijft homoseksualiteit als *"de neiging (...) tot mannen (...) Dat hij enkel met mannen naar bed wil gaan, graag naar homocafés gaan, (...) deelnemen aan nachtfesten tussen de homo's"* (*Ibid.*, p. 18). Verzoeker verklaart dat hij *"heel bang (was) in Irak"* (*Ibid.*, p. 14), hoewel uit zijn verklaringen blijkt dat hij seksuele activiteiten ontplooipte met mannen op plaatsen waar er een groot risico bestond dat hij zou worden betrapt. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins kan worden bijgetreden waar hij oppert dat hij zijn ontdekkingsreis zo goed mogelijk zou hebben beschreven. Gelet op het sterk homofobe klimaat in Irak geven de verklaringen van verzoeker geen blijk van een individueel bewustwordingsproces. Verzoekers verklaringen blijven hoofdzakelijk beperkt tot het beschrijven van een seksuele praktijk en hij geeft trouwens tijdens zijn gehoor aan dat hij *"wel seksuele relaties heeft met mannen, maar liefde...."* (*Ibid.*, p. 18).

2.5.13. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij niet op de hoogte is van plekken waar 'gays' samenkomen in Bagdad en evenmin goed op de hoogte is van de wetgeving inzake homoseksualiteit (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 26 juni 2018, p. 19). In zijn middel stelt verzoeker dat hij niet alles hoefde te weten van de wetgeving, maar de onwetendheid van verzoeker versterkt de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn geaardheid.

2.5.14. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. De commissaris-generaal kwam op grond van het geheel van overwegingen tot het besluit dat de voorgehouden homoseksuele geaardheid van verzoeker ongeloofwaardig was. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de homoseksuele geaardheid, kan evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker geschetste vervolgingsfeiten die hiervan het gevolg zouden zijn, zoals de moord op zijn broer en de verstoting door de stam. Er dient trouwens te worden gewezen op de uiteenlopende verklaringen van verzoeker betreffende het tijdsverloop tussen het begin van verzoekers relatie met N. en het ogenblik waarop zijn broer hem in de fabriek van zijn vader zou hebben betrapt toen hij seks had met N., zodat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten deze vervolgingsfeiten onvoldoende bewezen te achten.

2.5.15. Verzoeker gaat in zijn middel niet in op de beoordeling van de stukken die hij had neergelegd ter staving van zijn relaas. Blijkens het administratief dossier had verzoeker op 26 juni 2018 kopieën neergelegd van een document waarin de stam hem verstoot en van de overlijdensakte van zijn broer (AD, stuk 25, Documenten, Doc afstoting stam + overlijdensakte broer). In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot deze documenten het volgende gesteld: *"Wat betreft het document van de verstoting door uw stam en de overlijdensakte van uw broer dient te worden opgemerkt dat het hier enkel kopieën, én geen originele stukken, betreft waardoor de authenticiteit en herkomst hiervan niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en draagt aldus geen bewijswaarde. Hierbij dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde van dergelijke documenten is dus zeer gering."* Ook de Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontkennen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643).

Thans voegt verzoeker aan zijn verzoekschrift en bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota bijkomende documenten toe ter staving van zijn relaas. Met betrekking tot de ter terechtzitting neergelegde stukken merkt de Raad op dat artikel 48/6, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorschrijft dat de asielzoeker alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk dient aan te brengen. De omstandigheid dat artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet de partijen toelaat om tot de sluiting der debatten middels een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen, ontslaat hen niet van de verplichting om de stukken bij te brengen vanaf het ogenblik dat zij hierover beschikken. Deze bepaling biedt hen enkel de mogelijkheid om elementen, die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog op de terechtzitting aan te reiken. Door deze elementen slechts ter terechtzitting ter kennis te brengen, bemoeilijkt verzoeker een vlotte afwikkeling en een goede rechtsbedeling omdat de terechtzitting niet optimaal kan worden voorbereid. Tevens komen de rechten van verdediging van de verwerende partij in het gedrang omdat deze onmogelijk kan overgaan tot een grondige analyse van de neergelegde stukken. De neergelegde stukken zullen noodzakelijkerwijs slechts summier geanalyseerd worden en zullen enkel aanleiding geven tot het in artikel 39/76, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet bedoelde onderzoek door de commissaris-generaal indien deze de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit het attest van het *Rainbow House* vzw van 20 juni 2018 (Verzoekschrift, bijlage 6) blijkt dat verzoeker op die dag een individueel gesprek zou hebben gehad met een medewerker van deze vzw. Uit het schrijven van 12 december 2018 van het *Rainbow House* vzw (Aanvullende nota, stuk 4), dat ter terechtzitting wordt neergelegd, blijkt dat de medewerker van het *Rainbow House* vzw ervan overtuigd is van de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker en het oneens is met de beslissing van de commissaris-generaal. De Raad merkt op dat deze stukken een uitermate gesolliciteerd karakter vertonen aangezien verzoeker tijdens zijn gehoor tot twee maal toe werd bevraagd over de specifieke plaatsen (in het homo-milieu) waar hij naar toe gaat waarbij hij enkel "(...) een saunaplaats 'Macho' (...) een homobar hier in Brussel, in Antwerpen en Luik (...)" (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 26 juni 2018, p. 18) vermeldde, maar geen contacten aanhaalde met een vereniging die de belangen van de LGBTQI-gemeenschap behartigt, hoewel hij slechts enkele dagen tevoren een gesprek zou hebben gehad met een medewerker van het *Rainbow House* vzw. Het feit dat deze stukken dateren van kort voor het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal en kort voor de terechtzitting van de Raad, versterken het vermoeden van hun instrumenteel karakter.

Verzoeker legt tevens getuigenissen neer van G. C. van 19 juni 2018 (Verzoekschrift, bijlage 7) en 24 november 2018 (Aanvullende nota, stuk 1). De Raad stelt vast dat beide brieven identiek zijn en dat hierin melding wordt gemaakt van de goede integratie van verzoeker in Doornik. De inhoud van deze brieven doet echter geen afbreuk aan de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing.

Middels zijn aanvullende nota maakt verzoeker nog de getuigenissen over van M. A. K. en A. K. H. A.-N. (Aanvullende nota, stukken 2 en 3). Deze stukken zouden zijn opgemaakt door een familielid enerzijds en een vriend anderzijds, waardoor deze documenten onmogelijk als objectieve bewijsstukken kunnen worden beschouwd. Bovendien werden deze brieven, die in het Arabisch zijn gesteld, niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor deze op grond van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) niet in overweging worden genomen. De ongedateerde verklaring van I.E.H., waarvan verzoeker ter terechtzitting beweert dat het zijn Algerijnse vriend is waarmee hij sinds een tweetal maanden een relatie zou hebben en die zijn asielaanvraag ondersteunt, kan bezwaarlijk worden aanvaard als bewijs van het gegeven dat verzoeker zijn land van herkomst in 2014 zou hebben verlaten omwille van zijn seksuele geaardheid.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet bij machte om de motieven van de bestreden beslissing betreffende de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden seksuele geaardheid aan het wankelen te brengen.

2.5.16. Door toedoen van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. In het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet wordt "ernstige schade" als volgt omschreven:

“Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.17. Specifiek met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Bagdad is verzoeker het oneens met de beoordeling van de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad. Verzoeker verwijst in zijn middel naar een UNHCR-richtlijn over Syrië die onmogelijk in verband kan worden gebracht met de situatie van verzoeker die uit Bagdad afkomstig is. Verzoeker gaat in zijn tweede middel uit van een onjuiste lezing van de UNHCR *Position on Returns to Iraq* van 14 november 2016 aangezien daarin, zoals ook in de bestreden beslissing wordt vermeld, *“nergens (...) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden”*.

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een artikel toe uit *Wikipedia* betreffende de aanslagen in Bagdad van 2018 en persartikels van ‘HLN’ van 24 mei en 7 juni 2018 betreffende aanslagen. Noch in de bestreden beslissing, noch in de beschikbare landeninformatie wordt ontkend dat er op heden in Bagdad nog steeds aanslagen worden gepleegd. Uit de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (AD, stuk 26, Landeninformatie, *“COI Focus Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”*, 26 maart 2018), blijkt evenwel dat de dalende trend inzake het aantal slachtoffers onder de burgerbevolking is blijven aanhouden in 2017 en de eerste maanden van 2018. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van het leger en de politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad. Het offensief dat ISIS sedert 2014 in Irak voert, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen. Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers eist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte

van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten. De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld. De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgaansverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera. Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.5.18. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft ook geen persoonlijke omstandigheden naar voor gebracht waaruit blijkt dat hij meer dan een ander persoon een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon.

2.5.19. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen

en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN